

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 40.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392679552/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

III.

Så hændte det en høj, blå Vinterdag, at Tue var kommet ud at køre med sin Kane. Det var en stor, gul en med Sæde og Tjenerplads bagpå, med blanke, krumme Meder og Hampereb til at drage i. Han travede i jævnt Luntetrav hen ad den hvide, faste Landevej, Kanen skumplede og bumpede bag efter ham, hans Ånde stod ud i Luften som en Sølv-damp og pudrede hans lodne Kavaj; inde i den blå Baslik glødede hans Kinder, og Scenen klumpede sig om hans Pelsstøvler. Han travede og travede, til han pludselig standsede og så sig befippet tilbage — hvor var han dog kommet hen? Bag ved ham strakte sig den øde Landevej langs de tavse, bjærgfygrønne Skrænter med en lille, tynd Række Træer ud mod de dybe, hvide Enge — langt henne drejede den og forsvandt. Han så ned mod Engene. Flade og hvide lå de hen under den blå Himmel og tindrede i Solskinnet. Midt ude stod en Bro, som en sort Streg over den isblanke, slyngede Å. Hist og her på Snesletten lå der en ensom Gård med højt Tag mellem Pyramidepplers ringnistrende Koste, og langt ovre gik den anden Landevej med sine kuplede Træer og de blålige Banker bagved. Tue så og så, til hans Øjne blændedes, og grønne Pletter begyndte

at danse for dem — så gjorde han skyndsomt om, han måtte hjem, han var kommet altfor langt ud, han måtte hjem til Moder. Han løb og løb, Slæden skumplede bag efter, der var så lyst under den høje Himmel, at ene Lyden af hans Færdsel larmede — han standsede atter — Stilheden slog sammen om ham — oppe i Bjærgfyrrerne suste det svagt, og langt ude klang det som Glas, der springer — det var Isen, som brast i Åen — pludselig rutsjede Tue med Slæden i Hælene ned ad Grøftkanten og satte i Trav ud over Engene, snublende i det snetunge Græs og med vidtopspilede Øjne mod Sneens Millioner gnistrende Stjærner — alting havde han glemt — Moder, Landevejen, det Hele — bare løb og løb i den svage, hviskende Blæst, i den klare Stillehed — ud mod den hvide, funkende Skønhed.

Bump—bump — på Hovedet gik han, ned i en Grøft, så Sneen røg i Vejret, og Slæden ramlede ned over ham — han gav et lille, forskrækket Skrig og vilde op, men Slæden lå over ham som et Tag, han kunde lige få Hovedet fri for den, hans Ben havde den klemt helt sammen, og Armene kunde han slet ikke røre. Han løftede Hovedet for ikke at få Ansigtet ned i Sneen og begyndte at klynke. Der, hvor han lå, kunde han blot se det hvide glimte, så det skar ham i Øjnene, to styvrosne Strå rejede sagte i Vinden. Han lå længe tålmodig og pustede så småt — det var jo hans Skæbne dette her, og han måtte finde sig i den — det kneb med at få Vejret, og han følte, hvor Væden sivede igennem Kavajen ind på hans Bryst — så buskede han igen på Moder og den lune Stue derhjemme, med de røde Plysmøbler og Kakkelovnsskæret over Gulvtæppet, og sprællede af alle Kræfter, men fik kun Slæden rystet længere ned over sig, så dens skarpe Kant faldt på hans Nakke. Han peb og skreg, hans Fødder hamrede rasende på Slædens Bund, og Tårerne frøs på hans Kinder.